

**8** גיליון  
שבט ה'תשפ"ב  
ינואר 2022

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אחריק נרואה

## עדתה

עדנה אפק  
אלעד ארנון  
סימה גוטספלד  
אשר גל  
עמית דרבקיחן  
רחל היימן  
אפי הלפרין  
לארי ויסמן  
גלית עינב

# דבר העורכים

אנחנו שמחים לפרסם את הגיליון השמיני של כתב העת שלנו בעקבות דמויות התנ"ך. והפעם: עתליה.

בעת העתיקה נשים היו מלכות וגם לנו הייתה מלכה.

לפני מלכת שבא ולפני קליאופטרה, מלכה עתליה, בתו של אחאב, ואשתו של יורם מלך יהודה ואימו של אחזיהו, על יהודה. עתליה מלכה על יהודה בשנים 842 עד 836 לפנה"ס והייתה המלכה היחידה ששלטה בממלכת יהודה וגם היחידה שלא הייתה מבית דוד.

ספר מלכים ב, יא' מספר לנו שעתליה הייתה מרשעת גדולה, רצחה את כל בני משפחתה, עבדה אלילים, הכניסה את פולחן הבעל ליהודה, וסופה היה רע ומר.

וַיִּשְׂמוּ לָהּ יְלִים וְקָצוֹא דְקָדִי-מְצוֹא הַסּוֹסִים בַּיִת הַמֶּלֶךְ וְהוֹמַת פָּס

ביקשנו ממכם להכיר את עתליה מקרוב וללמוד על אופייה. ללמוד על מחשבותיה, דחפיה, אהבותיה, שנאותיה, קנאותיה ופחדיה. ביקשנו שתספרו לנו על עתליה ועל אנשי שלומה; על ילדיה; על הבעל שנרצח ועל התינוק שהוחבא מבלי ידיעתה; על יחסיה עם אביה ועם איזבל ועל כל מה שהתנ"ך השאיר לדמיון.

מתוך כל היצירות שקיבלנו בנושא בחרנו מספר יצירות לגיליון הנוכחי ואנחנו מקווים שתאהבו אותן.

קריאה מהנה,

עדנה אפק ואלירן דיין

## שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אחריוך נרוצה

# עתליה בגן העדן

## סימה גוטספלד

מסביב לשולחן מלא מטעמים יושבים שם אחאב, אחזיה, יהורם, עוד אחרים שנהרגו בתקופה ההיא. נותנים לעתליה קפה, שואלים אותה מה קרה.

**עתליה לכולם:** שלום לכם, כיף לראותכם. מה חדש?

**אחאב:** היי חמודה, כואב לי הלב לדעת שרצחו אותך.

**עתליה:** מה לעשות, המצב בארץ בכי רע. מרוב פחד מיהוא הזוועתי, שלא סתם דרש מזקני העם שירצחו את שבעים בני אחאב – הוא דרש מהם בכתב "קחו את ראשי אנשי בני-אדניכם, ובאו אלי כעת מחר, יזרעאלה". והם – "ויראו, מאד מאד, ויקחו את-בני המלך, וישחטו שבעים איש; וישימו את-ראשיהם בדודים, וישלחו אליו יזרעאלה."

**עתליה פונה לאחאב:** אבא, תאר לעצמך שהוא עוד הכין שתי ערימות מראשי הנרצחים, שכולם היו ילדיך שאתה גידלת. אבל הוא רצח גם את הנכד שלך אחזיה, ואני כאמא – נשברתי לחלוטין כאשר הוא רצח גם את בני החמוד אחזיה.

**אחזיהו, הבן הנרצח של עתליה, פונה אליה:** רגע, אמא, אבל גם את לא טמנת את ידך בצלחת, הרגת הרבה, נכון?

**עתליה פונה לכולם היושבים שם ליד השולחן בגן העדן:** לגבי מעשיי - אני רוצה לומר לכם משהו שכולנו יודעים, אבל אנשי התקשורת (האנשים שכותבים את התנ"ך) מתכחשים לכך: אנשי התקשורת רק מוסרים מה שמפיץ את הדעות הפוליטיות שלהם. וזה התחיל עוד בתנ"ך. לכן אני קוראת להם תשקורת, מלשון שקר... הדוגמה הכי מוחצת היא לגבי צורת התיאור של יהוא, לעומת הכינויים המכוערים שכינו אותי. הם אפילו מספרים שאלוהים אוהב את יהוא, שבכלל לא שמר את כל תורת יהוה.

ל ויאמר יהוה אל-יהוא: יען אשר-הטיבת לעשות הישר בעיני, ככל אשר בלבבי - עשית לבית אחאב: בני רבעים ישבו לך על-כסא ישראל.

לא ויהוא, לא שמר ללקת בתורת-יהוה אלהי-ישראל--בכל-לבבו.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחזיהו**  
נרוצה



ואומר לכם עוד דבר: המיזוגניות (שנאת נשים) גם היא מאפיינת של אנשי התשקורת. לגבר – ליהוא – הם סולחים על רציחות המוניות אכזריות, ועוד אומרים שאלוהים אוהב אותו על כך. לי הם קוראים מרשעת, רק כי אני אשה.

הם קוראים לי ה"מרשעת", עובדת אלילים ונואפת, שהביאה את עבודת הבעל ליהודה. האמת – אני האמנתי שהבעל יגן עלינו. כך התחנכתי.

הייתי מיואשת: הבנתי שהמרד של יהוא הצליח, ולכן ויתרתי על התכנית להילחם נגד ישראל.

ובנוסף - הבנתי שאם הייתי פותחת במלחמה נגד ישראל – שתי הממלכות תיחלשו, ואז מלך-ארם יוכל לעלות ולכבוש את שתיהן בקלות. חשבתי שאפשר להציל את יהודה רק אם אחסל את השאריות של בית אחאב. האמת היא, שגם חשבתי שחובה להמשיך בעבודת הבעל ביהודה.

**אחאב:** ועם הזמן – מי שניצל את הכל לקידומו האישי היה יהוידע הכהן. כבר אז האולטרא-דתיים שאפו לשלטון...

**עתליה חייכה חיוך מר והמשיכה:** למזלי יהוידע ויהושבע החליטו להציל את יואש בני המתוק, ואילו אני – רצחתי את כל היתר שנותרו מביתך, אבא. המלכתי את עצמי, הייתי מלכה שש שנים, עד שיהוא נחלש, ואז יהוידע החליט שזה הזמן למרוד בי ולהמליך את יואש. כשראיתיו קרעתי את בגדיי לא מכעס על שמרדו בי, אלא מצער על שהשמדתי את הילדים. טעיתי! יכולתי להשאירם בחיים ורק ללמד אותם איך להתנהג בעת הצורך בנסיוני לעשות את הדבר הנכון לשמירת הממלכה – פעלתי באכזריות רבה. ואז יהוידע הורה להרוג אותי.

**אחאב:** יקירה, עכשיו את איתנו. אוהבים אותך, מפנקים באוכל טעים, אין כאן בגן העדן סכנת מוות. נקווה לחדשות טובות מלמטה.... מי רוצה עוד קפה? הנה אני מוזג...

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחריה**  
**נרוצה**

# דבריה האזרוזים שכל המלכה אפי הלפרין

"הו, פְּקִדֵי־חַיִל בוגדנים וכפויי טובה, הורידו את ידיכם הכבדות ממני! אני, עֵתְלָיָה, עדיין השליטה החוקית פה וראויה ליחס של כבוד. כן, גם בזכות היותי בת ורעיה ואחות ואם לארבעה מלכים! וזכרו שהוֹצֵאֲתִי להורג בעוד מספר דקות לא תצליח למנוע את הנצחת שמי, כמלכה-בזכות-עצמה הראשונה של יהודה, בספר דברי־הימים.

"תפיסת העולם המעוותת שלכם, היהודאים, שנשים אינן יכולות להנהיג מוכרת לי היטב; אבל אצלנו בישראל עדיין לא שכחו את דבורה- הנביאה והשופטת, שהובילה לפני כשלוש מאות וחמישים שנה את עמנו לנצחון מוחץ על מלך חצור וצבא הכנענים החזק שלו. וחסכו ממני את ההערות הגבריות המתנשאות שהיה זה בְּרָק בֶּן־אֲבִינֵעַם שהכריע את הקרב ההוא ליד הקישון.

"שלא יהיה לכם ספק: יהוֹיָדָע, הכהן המושחת והשאפתן, רקם את הקשר כנגדי רק בגלל שאני אשה! וטענתו שהוא עשה זאת בעקבות חיסולם של מספר צאצאים חסרי חשיבות מבית־דוד היא שקר וכזב ומשמשת רק תרוץ עבורו. ובכל מקרה, אם רָצַח שגרתִי של כמה נסיכים הטוענים לכתר נחשב אצלכם לעבירה כה חמורה, מדוע לא הגבתם כשבעלי המנוח הרג את ששת אחיו, עצמו ובשרו, בחרב? או כשיהוא בֶּן־נְמָשִׁי- הקצין המשוגע ונטול הייחוס שביצע לאחרונה הפיכה־צבאית עקובה מדם בישראל, רצח במו ידיו את מלכם הקודם, ובמקביל גם ציווה לטבוח מאות מבני משפחתנו העניפה וממקורבינו הנאמנים שחלקם היו יהודאים חפים מפשע?

"ואל תחשבו לרגע שבמהלך שש השנים שחלפו היה לי כל כך נעים לעמוד בראש הממלכה המדברית שבה אתם חיים. איך אפשר להשוות בין גבעות הטרשים הקרחות, השעורה הדלילה והגפנים המצומקות של יהודה החמה והשחונה לבין העמקים הפוריים, השדות השופעים והכרמים עמוסי הפרי של ישראל הקרירה והמעתירה? או בין העיר שומרון המרווחת והירוקה המשקיפה בגאון על דרך־הים, לירושלם הצפופה והמזוהמת המרוחקת מכל מקום בעל חשיבות? "יפה־נוף", "טבור־הארץ", "כלילת־יופי", "משוש כל הארץ" ... נו באמת.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחריק**  
נרוצה



"הדבר היחיד שאני מתחרטת עליו הם נסיונותיי הנואלים, מאז שהוכרחת להנשא ליהורם, לקרב את שתי הממלכות זו לזו למען רווחתכם. ובעיקר על כך ששלחתי את בני אחזיהו; אז כבר שליטכם, לבקר את אחי יורם, שנפצע בקרב עם הארמים, כדי לחזק את הברית הזאת. אבל אתם- עם לבדד ישכן, ובמיוחד נביאיכם הקנאים וקשי העורף, מסרבים בעקשנות לכל הסדר או פשרה וממשיכים לבדל את ארצכם העלובה האמרה בלבבה אני ואפסי עוד.

"שמעתי פעם את האספסוף בעיר-שלם מתפעל מיופיו של ארמוני ולא יכולתי להתאפק מלצחוק. לו ראיתם את בית-השן המעוטר בשנהבים שבתוכו גדלתי בשומרון, או את משכן-החורף הבולט למרחקים שבנה אבי אחאב ביזרעאל, הייתם מבינים מה זה פאר אמיתי. ואם מערת הקבורה החשוכה שבה נטמן המלך הכי נערץ של יהודה – שהיה דרך אגב רוצח לא קטן בעצמו – מעוררת בכם התפעלות, אז אולי כדאי שתקפצו לביקור במקום מנוחתו האחרון של סבי כדי להתרשם מהפער הגדול באמות המידה. והאמת, גם בית-המקדש המפורסם שלכם שעליו מרב גאוותכם הוא לא משהו. ובהזדמנות זו שמדברים על אלים, אפשר גם להוסיף של-י-ה-ו-ה הערטילאי שבו אתם מאמינים ושלו אתם סוגדים בעוורון כה רב אין כל סיכוי לגבור על פסלי הבעל המוצקים והמוחשיים שלי.

"הנה, אני רואה שכבר הגענו לשער-הסוסים המפריד בין קודש לחול, וברור לי שמיד אחריו אתם תערפו את ראשי. אז כמשפט סיום, ברצוני שהעולם כולו ידע שאני ממש לא פוחדת למות ובטוחה שבסופו של דבר האמת תצא לאור, שמורשתי הנשית תשאר אחרי לנצח ושבת עמרי חי וק

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחריק**  
**נרוצה**



# עֵתְלִיָּה עמית דרבקין-חן

הָעִיר סָעָרָה,  
מְהוּמָה גְדוּלָה  
נִשְׁפָּךְ דָּם בְּתוֹכָהּ.  
זֵאבִים טוֹרְפֵי טָרֶף,  
נִשְׁלַחוּ לְהַכּוֹת נֶפֶשׁ דָּם נָקִי  
וַיֵּדֶךְ הַטְּמֵאָה  
הַתְּכַסְתָּה בְּדָם מִשְׁפָּחָהּ.

מָה הָיָה לָךְ, עֵתְלִיָּה,  
כִּי חָרַב זְרוּעֶךָ לֹא יִדְעָה חֲמֵלָה?  
בְּכוֹר נִכְדִּיךָ נָס מְנוּסַת חָרַב  
כְּתַנְתּוּ הַתְּאֲדָמָה  
לֹא נוֹתְרָה בּוֹ כָּל נִשְׁמָה.

מָה הָיוּ מְבִיעֶיךָ, עֵתְלִיָּה?  
הָאֵם רוּחַ שְׁלוֹטוֹן אֲשֶׁר הִמִּיתָה תְּמִימִים  
עוֹרָה אֶת עֵינֶיךָ לְמַרְאֵה הַמֵּתִים?  
הָאֵם כִּסָּא מַלְכוּת עֶטוּר קְשׁוּטִים  
דָּחַק מֵעַלְיוֹ דְּמָעוֹת נִרְצָחִים?

וְאֵת  
הַמּוֹשְׁכַת בְּכָל הַחוּטִים,  
וּמְכַוֶּנֶת מֵהַלְכִים נִסְתָּרִים  
לֹא יִדְעַת  
כִּי קִירוֹת בֵּיתְךָ לוֹחֲשִׁים  
קוֹשְׁרִים קִשְׁרִים  
רוֹחֲשִׁים, בּוֹחֲשִׁים  
אֶת כַּחַךְ מַחְלִישִׁים  
מִסְתִּירִים לֹא הֶרְחַק  
אֶת צְעִיר הַיּוֹרְשִׁים  
וּמְחַכִּים.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק  
נרוצה



“עַתְלִיָּה אִם אֲחֻזָּיהוּ וּרְאִתָּהּ [רְאִתָּהּ] כִּי מֵת בְּנֵהּ וַתִּקַּם וַתֹּאבֵד אֶת כָּל־זֶרַע הַמַּמְלָכָה”...  
... “וַיִּשְׁמַח כָּל עַם הָאָרֶץ וְהַעִיר שָׁקֵטָה וְאֵת עַתְלִיָּהוּ הִמִּיתוּ בַחֶרֶב בֵּית מֶלֶךְ (הַפְּלֶר) –  
מַלְכִים ב' יא'

# עַתְלִיָּהוּ אֲשֶׁר גָּל

מִיִּשְׁהוּ דָאֵג שֶׁהַחֶרֶב  
מֵהַמַּעֲרָכָה הָרִאשׁוֹנָה  
תּוֹפִיעַ גַּם בַּסּוּף.  
נֶצְבִים צָבָאוּ כְּצַבֹּעִים  
לְעֵין שְׁמִשׁוֹת  
עִם דְּבָלִים וַיִּין  
תַּפִּים וּמְחֹלוֹת  
הִרְעִימוּ פָנִים  
בַּחֲגִיגַת קֶצֶה שֶׁל עַתְלִיָּה:  
אֲשֶׁה הַסְתַּלְקִי מֵהָאֲרָמוֹן  
חֲזְרִי לְהָרְמוֹן.  
שֵׁם בְּשַׁעַר הַסּוּסִים  
מְחַכָּה לְךָ הַמֶּאֱכֶלֶת  
בָּהּ שַׁחֲטָת זֶרַע מְלוּכָה.  
וַיִּקְרָא שְׁמֶךָ בִּיהוּדָה  
עַתְלִיָּהוּ.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אֲחֻזָּיָה נְרוּצָה





# עֲתָלְיָה לֹאֲרִי וַיִּסְמַן

הַכֹּל נִשְׁבֵּר. תָּמִיד זֶה כֶּךָ  
כְּשִׁמְיֻסָּדִים עוֹלָם חֲדָשׁ:  
דָּמָם שֶׁל יְלָדִים נִשְׁפָּךְ,  
צָרְחוֹת בּוֹקְעוֹת מִן הַמִּקְדָּשׁ,

כִּסֵּא הַמֶּלֶךְ מְנַתֵּץ,  
בְּשֵׁרוֹ מִשְׁלַךְ אֶל הַתְּנַיִם,  
וְלָמָּה כָּל הַמֵּאֲמָץ,  
לְאַלְהִים הַפְּתוּרֹנִים.

וְאֵין מוֹצָא, וְאֵין מַפְלֵט  
מִיּוֹם הַפּוֹךְ הַחֲרָבוֹת –  
תָּמִיד הַצֶּעֱקָה "מִקְלֵט!"  
וְהַגְרִירָה אֶל הָאֲרוֹזֹת.

סוֹפֵי טָמוּן בְּתַחֲלָתִי:  
אָבִי נָבֵל, אִמִּי זוֹנָה,  
וּמִי אֲנִי שְׁאֵת מוֹתִי  
יִכְתֹּב הָאֵל בְּדִיו שׁוֹנָה?

הָאֶהְבָּה רָצַחַה אוֹתִי –  
עֲרָגָה לְבַעַל הַמְּתוֹק.  
קִרְאתִי לוֹ בְּבִדְיוֹתִי,  
וְהוּא הִקְשִׁיב. עֲכָשׁוּ אֶשְׁתֶּךָ.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אֲחֻזְרִיקָה  
נְרוּצָה

# שֵׁרְקִיָּה

## גלית עינב

"שרקיייה המכשפה הזקנה", כך נהגו לקרוא לעברי הפרחחים שהיו חולפים מידי ערב על חמוריהם בסמוך לארמון. שיכורי ניצחון היו הם. ידם האחת הייתה אוחזת במקל ומדרבנת את החיה, השנייה נופפה בפראות ובשתי הרגליים היכו בחסרת הישע כשהם צוהלים פסוקי שירה עילגים. ואני שתקתי. אכן מכשפה זקנה אנוכי, חייכתי לעצמי בהכנעה. אישה שפופה שמיטב כוחותיה תשו עם השנים, נבואותיה יבשו והבל פיה נישא עם אדי רוחות הקדים החמות.

אהבתי את הבעל ואהבתי את האשרה ולכל אלוהות שהתווספה קידשתי פינה בין העצים שנטעתי בנחלת משפחתי. ועד לפני שבוע היא גרה בסמוך אלי, המלכה עתליה. ובוקר בוקר חיכיתי לה שתצא לחצר הארמון ובתנועות אצילות וגאות תפסע ותדליק ותברך ותקטיר כאוות נפשה. ולאחר שסיימה התיישבה ועשרות ציפורים נחתו לידה כמו מלטפות הן בשירתן את גורלה. כמה יפה הייתה היא האם הבודדה. ובוקר אחד כבתה האש שהעלתי אצל האשרה. משק כנפיים אימתני קרע את האוויר והחלל העצום שנפער מעלי נמלא בזעקות שבר שנשמעו מכיוון בית הקודשים. ואז השתררה דממה.

ונקפו הימים והשמועות לא חדלו. לחישות על יואש, הרך הנולד, אשר הוצפן בקודש הקודשים ופתע נחשף, רמיזות נלעגות שלא ללוהים הפתרוני אם אכן הוא הנכד שלה וכיצד באחת הפך לנושא עול משפחת המלוכה. ועוד סיפרו בחשאי שהייתה זו רק הסתה מצד אנשי הכהונה ומעולם לא נתנה היא פקודה לטבוח במשפחתה. והלשונות העיקשות לא הרפו וגברו ורעמו כמו שעטת הסוסים שהחרישה את האוויר ביום בו זעקה היא "קשר".

ואני שתקתי והמשכתי להקטיר ולברך על הבעל ועל האשרה כי מי יתעניין באישה זקנה שבנשימתה האחרונה מפריחה טבעות עשן ומעלה באוב למחייתה.

ויהודע הכהן היה עובר, מביט בי ושותק. כי ידע כל מה שידעתי אני, שרקיייה, המכשפה הזקנה, בעלת הנבואה.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

# אחריק

## נרוצה

# מלכות אישה אלעד ארנון

בְּתַפְלָה לְצַלְמֵי אִמִּי  
עִם בּוֹאֵי  
לְעִיר דָּוִד  
צִוִּיתִי:  
לְהַכְרִית!  
אֶת זֶרַע מִשְׁפַּחְתִּי  
לְהַשְׁלִיט בְּתוֹדַעַת הָעָם  
גְּבוּרַת הָאֵל, אָנִי  
מַלְכָּה  
דְּבוּרָה, שְׁלוֹמְצִיּוֹן, גּוֹלְדָּה  
זָכְרוּ אַחַת מִשְׁלֶכֶן  
עֵתְלִיָּה.  
לֹא כֶּךָ הָיָה  
מּוֹת אַכְזָר  
הוֹתִיר אוֹתִי  
בוֹדְדָה  
בְּכִמָּה פְּסוּקִים עֲצוּבִים  
בְּמִקְרָא.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק  
נרוצה



# שֵׁשׁ שָׁנִים אֶת מַלְכָּה וּבִשְׁנֵי הַשָּׁבִיעִית רַחֵל הַיִּימָן

עתליה, שהייתה בעלת ארמון, ממון, דעה, בעל וילדים ידעה שאם לא תעשה משהו יקרה משהו נורא.

"תעני לי!"

הילדה שותקת. כל השנים היא שותקת. בעלה עושה, והיא? שותקת.

"תסבירי לי איך זה יכול להיות?"

שש שנים עתליה מתאפקת מול העיניים של החתן שלה, שותקת, מול עושי דברו שאורבים לה, שותקת.

בלילה לחשה נהורה "אומרים שהתינוק חי."

"איך? איפה?"

"אצלם."

"אבל ראיתי, כולם מתו." הסתה את המשרתת, "אני לא יכולתי להציל אף אחד אז היא הצליחה?"

"הוא עשה את זה."

לפני שש שנים, מתן אמר לה "את תשכחי" אבל היא לא שכחה. מתן אמר "הם ישכחו" והם לא שכחו. זו הדרך שלהם לנקום. הזיכרון. הנקמה שלהם תמיד הייתה בזיכרון. כתבו בדברי הימים שהיא הרגה את כולם. למה? ככה. בגלל שהיא היא.

למתן זה לא הפריע, שיכתבו. אף פעם לא הבין אותם. היא מכירה אותם. היא יודעת, שומעת ורואה איך לחישות מושתקות הופכות בעם הזה לצעקות. זיכרונות מגלים עתידות.

היא תילחם בהם, על כבודה, על הממלכה. בבוקר יצאה מתחומה. עטופה באה, איש לא ראה בבואה. ביקשה לבדוק את המקור לשמועה, יהושבע שותקת.

נכנסה לחדר השינה שלה. השומרים מופקדים על הגברים. על אשתו של הכהן הגדול לא צריך לשמור. ככה מצאה אותה עתליה. ישנה לבד. קמטים על פניה. קמטים בצווארה.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחריק**  
**נרוצה**

זקנה הילדה, היא חושבת בפליאה. כמעט שכחה מדוע באה. עמדה והסתכלה בה.

יהושבע מתעוררת ומתיישבת. עוד לפני שזו תמלמל את תפילתה היא אומרת לה:

"אני מבקשת שתפסיקי את השמועות הללו."

"אבל", היא מבולבלת, מעמידה פנים, "מה את רוצה ממני?"

"לפני שש שנים אמרתם שאני הרגתי, עכשיו אתם אומרים שיש ילד, שהצלתם את התינוק"

"אני לא אמרתי."

"נהורה אומרת שאתם אומרים."

היא שותקת. וודאי פוחדת ממנה. לא פוחדת ממנה. מתבוננת, שונאת, לא שונאת, כואבת. היא נשכבת במיטה. מסתובבת לצד. כמו הייתה תינוקת. עוצמת את עיניה. ידה מגששת אחר ידה. האצבעות משתלבות זו בזו מתחת לכיסוי.

"אני טובה לעם הזה, לנשים, לילדים. שקט עכשיו."

"והעתיד? אנחנו עם הנצח."

"תני לי כבוד עכשיו." היא חוזרת, בשקט. "תפסיקי עם סיפורי הנצח."

תני לי כבוד תראי מה השגתי."

"זה לא אני", היא לוחשת.

"כבוד?" הקול שלו מנתק את אצבעותיהן, אשתו מתיישבת. עתליה קמה.

"תבקשי כבוד מהבעל שלך." הוא לועג. מישהו אמר לו שנכנסה לחדר.

"לכי מכאן." הוא אומר.

היא לא עושה מלחמות וודאי לא אתו. היא מסתובבת והולכת. בעמדה בפתח יהושבע עוצרת אותה, קמה מהמיטה, מדברת, מתריסה מולו. "כן, הוא חי!" היא צועקת. "הוא חי" עתליה מסתובבת הוא הולך לאשתו. מבטו מקפיא את מילותיה. אבל היא, זיק של מרי ניצת בעיניה. המבט שהיה לה לפני שנים כשבאה ליורם ואמרה "אני רוצה". ואמרה "היא אמרה היא עשתה", יורם חרד לכבוד עתליה נזף "מי זו היא? תני לה כבוד!" המבט בינה לבין בעלה לא חומק מעיניה. יהושבע. "אני מבקש אותך לצאת. בדרכי נועם." משהו קורה ביניהם והיא לא מצליחה לפענח. זה הרי שקר מה שאמרה לה. זו לא יכולה להיות האמת. "הוא חי!" היא מתריסה מולו, לא מולה. היא יכולה להיעלם מכאן. "שתקי!"

עתליה יוצאת. שעות אחר כך תקרע בגדיה תצעק "קשר! קשר!"

דרך מבוא הסוסים תיגרר. בן שבע יישב על כסאה הלילה, ימלוך טרם זמנו, בגלל שלא שתקה, המלכה היחידה.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחריק**  
**נרוצה**



# עַתְלִיָּה: רַגְעִים אֲזָרוּנִים

## עַדנָה אַפֶּק

אני שומעת את ריח בגדיהם באויר.  
נעלמו השומרים.  
האם סימן הוא ואות לבאות הקרבות?  
שומרים!

יפה הכתר, יפים כלי הזהב שנטלתי מן המקדש שלהם.  
שלהם ולא שלי.  
שלי הוא הבעל.  
שלי היא עשתורת.  
אלה שלי.

שומרים!

כמה נעימים הם למגע.  
שלי הם, שלי.  
אהובי! ילדי מלכותי.

שומרים!

"עורי, עתליה, עורי שיר דברי".  
התזכרי איך קרא לך אחאב: "תולי, תולי".  
"תולי תהייה מלכה", אמר.  
"עיניה איזבל, שיערה אלי הים וחול, תלתליה עשתורת.  
מלכה תהייה תולי, עת-ל-יה, או לכל אל אחר.  
מלכה".  
"ללי", קרא לי יהורם ו"המלכה האם" אחזיה.  
ברוב כוחי אני, עתליה, עליתי למלוכה.  
אישה. מלכה. יחידה.  
שומרים!

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק  
נרוצה



ריח בגדיהם קרב.  
ריח בוגדים.  
שלו כל בוגדי בגד.  
הכתר על ראשי. השרביט בידי.  
"ראי, ראי על הקיר  
הכל כה בהיר ונהיר":  
אין מלכה גדולה ממני  
בכל ממלכות הגויים.  
שדי נכונו ושערי צימח  
ואינני עירום ועריה.  
גם אם תעברו עלי,  
לא תראוני מתבוססת בדמי.  
גלימת מלכותי לגופי,  
מגינה מכל רע.  
אני המלכה.  
אני ולא אחרה.

האחרים אינם מזרע ישי.  
גם אני אינני אבל, בעלי.  
מיהו היואש הזה, הרי איננו מזרע יהורם.  
שקר הוא!

במרמה עשתה יהושבע. היא ויהודע ואני ידוע נדע  
כי לא ליואש נועדה המלוכה.

שומרים!

"שקר! שקר!"  
מבעד לעפעפי ולבגדי הקרועים אני חמת זועקת: "קשר! קשר!"

הנה באו הידיים  
בועלות את זרועותי.  
אני מריחה את ריח הסוסים.  
אשא תפילה בשפתי-  
לא משנה למי  
אל תחן כל בגדי און

וישמו לה ידים, ותבוא דרך-מבוא הסוסים בית המלך; ותומת, שם  
מלכים ב יא טז.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא  
**אחריק**  
נרוצה

# חפשו אותנו גם בפייסבוק:



## /narutsa.magazine

**שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.**

**כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.**

**בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.**

**העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,**

**לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת**

**ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.**

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין  
עיצוב גרפי: אלירן דיין**